

## Petra Niskala:

### *Elämä*

Minä olen Atte. Minä olen seitsemäntoista vuotta vanha ja satakahdeksankymmentäneljä senttimetriä pitkä. Minulla on siniset silmät ja vaaleat hiukset. Se on yksinkertainen selitys minusta. Otan tuon takaisin. Se on yksinkertainen selitys minun ulkonäöstä. Minussa on niin paljon enemmän kuin vain blondit hiukset ja kauniit siniset silmät. Ihan niin kuin kaikissa ihmisissä on. 16 vuotta, 3 kuukautta ja 6 päivää. Niin kauan se kesti minulle että ymmärtää että meillä on kaikilla erilaisia toiveita elämässä.

Oli ihan tavallinen aamu. Minä nousin raitiovaunuun keskustaa kohti ja istuuduin alas. Viisitoista minuuttia myöhemmin nousin raitiovaunusta pois ja aloitin kävelyä koulua vasten. Sata metriä oli vielä jäljellä kunnes seisoin kaapilla hakemassa koulukirjat ja sitten alkaa tylsä koulupäivä. Minä nautin viimeisistä minuuteista jotka oli vielä jäljellä minun kävelystä ennen kuin minä menin sisään vankilaan.

Kun koulupäivä päättyi, minä aloitin kävelyä raitiovaunulle. Ilma oli kostea ja aurinko oli harmaiden pilvien takana. Nuoret aikuiset ja teinit kiirehtivät kotiin päin pyörillä ja puistoissa lapset leikkivät heidän vanhempien seurassa. Minä vilkaisin kelloa ja lisäsin vauhtia että en myöhästyisi raitiovaunusta. Olin kadun toisella puolella kun näen sen kolmenkymmenen metrin päästä. Minä juoksen hätäisesti kadun yli ja otin esille korttini ja juuri silloin se tuleeekin.

Kun nousin pois raitiovaunusta, minun kuusivuotias pikkuveli Timo juoksi minua vasten.

– Atte!! Hän huusi iloisesti ja halasi minua.

Meidän taloudessa on minun äitini Kati, isäni Risto, pikkuveli Timo ja mummo Eira. Kati on mahtava ihminen, hänellä on aina jotain fiksumaa sanottavana. Tänä aamuna hän lähti junalla Turkuun, lainamaan hänen fiksuja neuvoja. Isä Ristolla on aina hyvällä tuulella ja levittää iloa ympäri maailmaa. Hän on harvoin kotona koska hän aina lähtee Afrikkaan rakentamaan kouluja että lapset siellä saa opetuksen. Hän on minun mielestä hieno mies. Mutta en valittaisi jos hän olisi useimmin kotona. Pikkuveli Timo on kuusi vuotta vanha. Hänellä on

sinivihreät silmät ja punaiset hiukset. Se oli meille yllätys että hänestä tuli punatukkainen, mutta eihän se ole silti niin outoa. Eira on erittäin pirteä ja fiksu mummo. Hän huomaa heti kun jotain on väärin ja on aina valmis auttamaan.

Minä kävelin Timo seurassa asunnolle syksysäässä. Kun ovi portaikkoon aukesi, Timo alkoi heti juosta kilpaa portaita ylös. Minä huokaisin ja otin vauhtia ja juoksin hänen jälkeen. Saavuimme joskuskin neljännelle kerrokselle ja mentiin sisään asuntoon. Mummo huusi keittiöstä.

– Kahvit on keitetty ja pullat on paistettu, tulkaa syömään!

Minä heitin reppuni eteiseen ja laitoin takin naulakkoon ja kengät kenkätelineen ja ryntäsin keittiöön mummon luo ja Timo oli heti perässäni. Olin nopea antamaan hänelle halin ja pusun poskelle. Sitten minä istuuduin pöydän ääreen. Minä kaadoin kupillisen juhla mokkaa itselleni ja sitten mummolle. Timolle kaadoin lasillisen mansikkamehua. Mummo leikkasi meille kaikille palan tiikerikakkua.

– No niin, mitä jännää tapahtui koulussa tänään? Hän sanoi kun hän oli istunut.

– Ei mitään erityistä, tavallinen, tylsä koulupäivä vain. Minä vastasin ja otin haukun kakusta.

Sitten puhe jatkoi. Timo kertoi vähän hänen päivästä ja me kuuntelimme. Mummo kertoi hänen nuoruudestaan. Kun Timo oli juonut mehut ja syönyt kakkupalansa, hän pian jätti keittiön ja meni huoneeseensa leikkimään. Minä kaadoin itselleni kolmannen kupin juhla mokka ja leikkasin toisen palan kakkua. Me juttelimme kaikesta. Mummo on semmoinen mukava ihminen, jonka kanssa voi puhua kaikesta. Hän ymmärtää millaista on olla nuori. Niinhän äiti ja isä myös tietävät, mutta ei samalla tavalla. Minä olen vielä heidän pikkupoika. Kyllä minä sen myös tiedän. Mutta mummolla on helpommin hyväksyä että minä kasvan. Se saa minut rauhalliseksi, että on edes yksi ihminen tässä maailmassa jolla ei ole paniikkia että minä saan äänestää jo kahden vuoden päästä, ja että minun pian pitää valita mitä minä haluan tehdä elämäni kanssa.

– No mitkä suunnitelmat täksi illaksi on? Mummo lopulta kysyi.

– Taidan mennä Eetun luo, siellä on jotkut juhlat.

– Ai jaa.. Hän sitten vastasi ja kastoi minua vähän pettyneenä. – Minä ajattelin että tänään olisi saunailta perheelle. Mutta tee ihan miten itse haluat. Hän sitten sanoi.

Minä huokaisin ja otin kuppini ja laitoin sen tiskikoneeseen. Ja keräsin pois juttuja pöydältä ja menin huoneeseeni ja suljin oven. Pysähdyin peilin eteen ja katsastelin itseäni tarkasti ja kauan. Sitten katselin ympäri huonettani. Minun huone oli pieni ja aika tylsä. Valkoiset seinät. Pitkin ikkunaa seiso minun satakaksikymmentä senttiä leveä sänky. Sängyssä olivat tumman vihreät lakanat ja ikkunassa samenväriset verhot. Kirjahylly täynnä kirjoja ja kirjoituspöydällä oli minun tietokone ja pari koulukirjaa. Lattialla oli vaatteita levällään.

Minä tunsin puhelimeni tärisevän. Se oli lapsuudenystäväni Jaakko joka soitti. Minä istuuduin sängylle ja vastasin. Hän kysyi jos minulla suunnitelmia illaksi. Minä kerroin Eetun juhlista ja minä kuulin kun hän huokaisi hiljaisesti. Minä kutsuin hänet juhliin ja hän oli hiljaa hetken. Sitten hän vastasi ”no okei sitten”. Me päätimme tavata hetken ennen juhlan alkua. Sitten hän lopetti puhelun.

Jaakko on minun paras ystävä. Olen tuntenut hänet niin kauan kun voin muistaa. Hän asui ennen samalla kadulla kuin minä ja me tavattiin ensimmäistä kertaa leikkipaikalla tämän asunnon ulkopuolella. Ja me olemme olleet parhaita ystäviä siitä asti. Kun me olimme kymmenen vuotta vanhoja, Jaakon vanhemmat erosivat ja myivät heidän asuntonsa. Nyt Jaakon äiti asuu Helsingin keskustassa ja hänen isänsä on muuttanut samanlaiseen asuntorakennukseen, mutta toisella puolella Pasilaa. Minä asun lännessä ja hän asuu idässä.

Kello kahdeksan illalla ovikello soi. Minä menin aukaisemaan ovea ja siellä seiso Jaakko, tummansinisissä farkuissa, vaaleasinisessä paidassa ja tyylikkäässä syksytakissa. Minä kutsuin hänet sisään. Mummo tuli pian eteiseen tervehtimään Jaakkoa. ”No hei Jaakko, olipa kauan sitten!” hän sanoi, ”Miten voit?”, ”Viihdytkö uudessa luokassa?”, ”Onko sinulla paljon uusia kavereita?” Ja kysymyksiä oli koko ajan uusia. Ei Jaakolla ollut mitään sitä vastaan että Eira kysyi kaikenlaista. Päinvastoin, hän tuli heti hyvälle tuulelle kun hän tuli meidän luo. Minä jätin heidät yksin eteiseen ja menin huoneeseeni vaihtamaan paitaa. Kun tulini takaisin, he olivat vielä kovasti keskustelemassa. Minä laitoin kengät jalkaan ja puin

takin päälleni.

Minä aukaisin oven ulos pimeään ja kylmään syksysäähän ja Jaakko meni ovesta ja minä tulin heti hänen jälkeen. Sitten Jaakko kääntyi minulle ja kysyi.

– Miksi Atte?

– Häh?

– Ryypätä joka viikonloppu tuntemattomien ihmisten kanssa? Minä tiedän että ihmiset muuttuvat. Mutta yritätkö ihan tosiaan saada minut vakuuttuneeksi että sinä olet onnellinen jos saat ryypätä ja tupakoida? Luuletko minua tyhmäksi? Minä tiedän että minulla ei ole oikeutta sanoa mitä sinun pitää tehdä elämässäsi, minä en päättä sinun tulevaisuutta. Sinä sen teet. Juuri siksi minä kysyn. Oletko sinä onnellinen? Hän lopulta sanoi.

Minä vain seisoin paikallani ja katsoin alaspäin. Ja minä myös seisoin siinä pitkään. Lopulta minä nostin päätäni ja katsoin Jaakkoa suoraan silmiin. Me seisoimme kauan ja vain katsoimme toisamme. Lopulta minun puhelin taas täräsi. Se oli Eetu. Hän kysyi jos olin matkalla.

– Kyllä minä tulen.

Jaakko huokaisi ja alkoi kävellä takaisin kotiin. Minä seurasin häntä katseellani kunnes en voinut enää erottaa häntä pimeydestä. Minä laitoin kännykän taskuun ja aloin kävellä juhlille yksin. Helsingin valot paloivat kirkkaasti. Kaduilla kävelee vain juoppoja ja juopuneita opiskelijoita. Minä olin pian Eetun oven ulkopuolella ja vain katsoin ikkunasta läpi. Musiikki oli kovalla ja sisältä kului metelöivän nuorison ääntä.

Yhtäkkiä, elämä Eetun talon sisällä oli erittäin vastenmielinen. Minun elämä on tähän saakka ollut ihan tavallista teini-elämää. Viikonloppuisin mennään juhlimaan, tupakoimaan ja ken ties mitä! Minä en ole ikänä ennen miettinyt mitä minä olen tehnyt. Minä olen vain mennyt minun kavereideni jäljessä. Minä vaihdoin sitten suuntaa ja aloin kävellä pois päin.

Minä astuin sisään asuntoon ja riisuin päällysvaatteet. Minä menin keittiöön keittämään teetä itselleni ja istuuduin sitten tuolille. Saunasta kuului kun heitettiin löylyä. Kello tikitti muuten

hiljaisessa huoneessa. Ja minä hörppäilin kuumaa teetä pimeässä keittiössä. ”Elämä alkaa nyt” minä mietin itsekseni.